

[Chr. Christensen]

Mèn det er, som om man vil give befolkningen indtryk af, at prøverne er grunden til alt det spild af tid og den fuldstændig meningsløse seance, der foregår om foråret, for måske ad den vej at få det presset igennem over for befolkningen, som man ikke kan få igennem herinde i folketinget.

Til fru Marianne Bentsen-Pedersen: vi er fuldstændig uenige, men vi respekterer, at SF har den holdning, lige så vel som vi forventer respekt for den holdning, vi har.

Hr. Ole Vig Jensen ville ikke tage endelig stilling, men mente, der var god grund til at overveje. Når vi har taget dette spørgsmål frem på denne måde i dag, så er det bl.a. på baggrund af den tanke, som undervisningsministeren her under debatten om det forrige punkt på dagsordenen fremsatte: vi ser forskelligt på tingene inden for forligspartierne, men det må være meget vigtigt, at enhver trækker de synspunkter frem, man har, for at vi kan få dem debatteret, også i en større sammenhæng.

På den baggrund forstår jeg ikke rigtig snakken om forligsbrud. Det, der er formålet med lovforslaget, er, at samtlige folketingets partier skal tage det op til overvejelse, og derefter må de, der står med det specielle ansvar, prøve ud af debatten at lodde, hvad deres forpligtelse er. Derfor er jeg meget glad for den åbenhed, hr. Ole Vig Jensen netop gav udtryk for.

Hr. Steen Folke skal jeg sige tak for forståelsen for logikken.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om folkeskolen.

[Af Halvgaard (FP) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 182. Fremsat 25/2 81).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Efter folkeskolelovens § 25 har kommunerne pligt til at sørge for befordring af børn til og fra skole, hvis skolevejen er længere end visse nærmere fastsatte kilometerafstande, eller hvis hensynet til børnenes sikkerhed i trafikken gør befordring særlig påkrævet.

Efter det nu foreliggende forslag vil fremskridtspartiet overlade det til den enkelte kommune at afgøre, om man anser skolebefordringen for påkrævet.

Det har fra gammel tid været tilstræbt, at skoledistrikterne blev af en sådan størrelse, at børnenes skolevej ikke blev urimeligt lang. Men i takt med centraliseringen af skolerne, som jo især har fundet sted på landet, er afstanden mellem skole og hjem blevet forlænget betydeligt, og behovet for skolebefordring er opstået. Dertil kommer unægtelig også den stærkt øgede biltrafik på vejene, som indebærer store risici for de svage trafikanter, herunder gående og cyklende skolebørn.

Jeg kan ikke være meget uenig med fremskridtspartiet i, at det kan være sundt at gå eller cykle, men der må dog vel være grænser for, hvor langt man med rimelighed kan forlange at børn skal gå eller cykle. Derfor er der også i loven fastsat visse afstandsgrænser, som varierer efter børnenes alder.

I de tilfælde, hvor vejen må betragtes som trafikfarlig, er der almindelig enighed om, at man bør søge at sikre skolevejen så godt som muligt fremfor at oprette skolebusordninger, men kan man ikke sikre skolevejen på anden måde, så må kommunerne sørge for befordring, f. eks. ved at etablere skolebuskørsel.

Regeringen har til stadighed sin opmærksomhed rettet på børns sikkerhed i trafikken, bl. a. gennem regeringsudvalget om børn i trafikken, og jeg har noteret mig, at antallet af trafikdræbte børn i de seneste år er for nedadgående. Det er glædeligt, men det må ikke få os til at slække på de foranstaltninger, som medvirker til at sikre børnene i tra-